

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 95.677 van 21 mei 2001

A. 77.331/XIII-513

In zake: **ANTOUN** Nabil,
Rouppestraat 9
1000 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Michel MAHIEU, advocaat,
Louizalaan 523
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 30 januari 1998 ingediende verzoekschrift, waarbij
Nabil ANTOUN de nietigverklaring vordert van:

- de beslissing van 18 december 1997, die op 24 december 1997 ter kennis is gebracht en waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken hem uitdrukkelijk de toegang tot de bestuursdocumenten met betrekking tot de geautomatiseerde stemming weigert;
- de impliciete beslissing tot weigering van toegang die de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 december 1997 heeft genomen, afgeleid uit het verstrijken van de termijnen die zijn toebedeeld enerzijds aan de Commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten om haar advies mee te delen, en anderzijds aan de minister om de aanvraag opnieuw te beoordelen;

- voorzover nodig, de beslissing van 23 september 1997 waarbij aanvankelijk de toegang tot de bestuursdocumenten betreffende de geautomatiseerde stemming werd geweigerd;

Gelet op arrest nr. 83.494 van 16 november 1999, waarbij de afstand wordt toegewezen voor het tweede en derde onderwerp van het beroep, waarbij voor het overige de debatten worden heropend en waarbij het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat ermee belast wordt het onderzoek voort te zetten;

Gezien het aanvullend verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 16 december 1999, waarbij de neerlegging van het dossier en het aanvullend verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het aanvullend verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 19 december 2000, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 25 januari 2001;

Gehoord het verslag van Mevr. GUFFENS, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mr. Fr. TULKENS, loco Mr. M. MAHIEU, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in het genoemde arrest nr. 83.494; dat de bestreden beslissing met de volgende redenen is omkleed:

" Ik heb het advies van de Commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten van 9 december 1997 aangaande uw verzoek om toegang tot de documentatie betreffende de geautomatiseerde stemming goed ontvangen.

Ik ben evenwel niet van plan ons standpunt over de weigering om de inhoud van de programmatuur mee te delen te herzien; dit standpunt steunt op artikel 6, § 1, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, dat bepaalt dat een administratieve overheid het verzoek om inzage, uitleg of een afschrift van een bestuursdocument afwijst, wanneer ze vaststelt dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van een aantal belangen, onder meer de openbare orde, de fundamentele rechten en vrijheden van de burgers en het uit de aard van de zaak vertrouwelijk karakter van de ondernemings- en fabricagegegevens die aan de overheid zijn meegedeeld.

Artikel 62 van de Grondwet bepaalt dat de stemming verplicht is en geheim. Bovendien heeft de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming voorzien in verschillende maatregelen om de betrouwbaarheid en de veiligheid van de systemen alsook het geheim van de stemming te waarborgen. Daarnaast is een geheimhoudingsplicht opgelegd aan diegenen die het systeem mede tot stand hebben gebracht.

Het is praktisch gezien onmogelijk om de broncodes en de veiligheidsmaatregelen uit elkaar te halen, zoals de Commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten denkt. De veiligheidsmaatregelen en de programmatuur zijn immers met elkaar verweven.

Ik ben evenwel bereid u, op afspraak, de mogelijkheden van het geautomatiseerde stelsysteem te tonen aan de hand van een gesimuleerde verkiezing, zonder daarbij echter alle veiligheidsvoorzieningen bloot te geven.

(...)"

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan schending van de artikelen 10, 11, 32, 33, 62, 118 en 162 van de Grondwet, van de algemene beginselen van evenredigheid en rechtszekerheid, de artikelen 108 tot 180 van het Kieswetboek van 12 augustus 1928, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 6, 7 en 8 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de artikelen 1 tot 13 en 16 tot 24 van de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming, aan ontstentenis van, dwaling omtrent, ontoereikendheid van of tegenstrijdigheid in de oorzaken of motieven; dat hij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing van 18 december 1997 betreffende de geheimhouding van de stemming en de veiligheid van het computersysteem, geenszins rechtvaardigt waarom hij geen toegang krijgt tot de bestuursdocumenten waarvan hij om inzage verzoekt; dat enerzijds, wat de geheimhouding van de stemming betreft, verzoeker vaststelt dat de verwerende partij niet zegt in welk opzicht het geheim van de stemming door de verlangde inzage in het gedrang zou komen; dat hij in dat verband stelt dat hij noch de mededeling van de uitslag van de stemming vraagt, noch de kennisgeving van de inhoud van de keuze van een kiezer, maar alleen vraagt of hij zichzelf ervan mag vergewissen dat het

ingevoerde computersysteem betrouwbaar is en de verkiezingsuitslag vaststaat; dat anderzijds, in verband met de veiligheid van het computersysteem, verzoeker opmerkt dat een systeem dat wordt ingevoerd om een democratische verkiezing mogelijk te maken, normalerwijze gepaard moet gaan met specifieke maatregelen die een vlot verloop kunnen waarborgen en elke mogelijkheid tot fraude uitsluiten; dat verzoeker van mening is dat als de verspreiding van de inhoud van de programma's voor geautomatiseerde stemming tot fraude zou kunnen leiden, dan niemand de inhoud ervan zou mogen kennen, omdat het systeem anders onbetrouwbaar en de uitslag van de verkiezing beïnvloedbaar wordt en de specialisten bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, die die inhoud kennen, in het programma zouden kunnen knoeien; dat dit verschil in behandeling volgens hem in geen enkele wettekst wordt vastgesteld en dat, als dat verschil bestaat, de vraag rijst of het niet in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat verzoeker voorts van oordeel is dat de aangevoerde redenen helemaal niet rechtvaardigen dat de verwerende partij hem inzage weigert in bestuursdocumenten die geen enkel veiligheidsprobleem opleveren, zoals het bestek, de overeenkomst met de programmamaker of nog het stuk waarin wordt vastgesteld dat de systemen voor geautomatiseerde stemming en stemopneming in overeenstemming zijn met de erkende modellen; dat hij opmerkt dat de commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten in haar advies van 9 december 1997 heeft geoordeeld dat het helemaal geen kwaad kan om inzage in die documenten te verlenen;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoeker niet bewijst dat geen van de talrijke redenen waarop de bestreden handeling gebaseerd is, op zich of samen, voldoende kan zijn om de bestreden beslissing te rechtvaardigen; dat de verwerende partij, in verband met het technische bezwaar en het geheim van de stemming, in de eerste plaats wijst op de praktische problemen die de door verzoeker aangevraagde bekendmaking zou doen rijzen; dat ze aanvoert dat het advies van de commissie voor de toegang tot de bestuursdocumenten niet met volledige kennis van zaken is gegeven, zoals de commissie impliciet toegeeft, die haar advies heeft gegeven voordat ze de aangevraagde stukken had ontvangen en heeft laten weten dat ze geïnteresseerd was in het voorstel van de verwerende partij om het systeem te demonstreren; dat ze op basis van een technische nota stelt dat de computerprogramma's en de veiligheidsmaatregelen zo nauw met elkaar verweven zijn dat ze niet meer uit elkaar te houden zijn en dat het geheim van de stemming in gevaar zou komen als de aangevraagde bestuursdocumenten zouden mogen worden ingekeken, omdat het volgens haar technisch niet mogelijk is die stukken en de inhoud van de stemming zelf van elkaar te onderscheiden; dat ze in bijkomende orde

vraagt dat een deskundige wordt aangesteld die de technische gegevens waarop één van de motieven van de bestreden handeling steunt, kan bevestigen of ontkrachten; dat de verwerende partij - als rechtsgrond voor de verschillende behandeling van de specialisten die belast zijn met de organisatie van het programma voor het geautomatiseerd stemmen en verzoeker - zich beroept op artikel 2 van de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming dat het principe bekrachtigt dat de systemen voor geautomatiseerd stemmen moeten worden erkend en bijgevolg een verschil in behandeling instelt tussen de specialisten die belast zijn met het uitwerken van de te erkennen systemen en de overige burgers; dat de verwerende partij, in verband met de vermeende discriminatie en de prejudiciële vraag waarom verzoeker heeft verzocht, voorts oordeelt dat die prejudiciële vraag vaag en niet relevant is, omdat verzoeker zich niet in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met die van de speciaal gevolmachtigde specialisten om, onder bepaalde waarborgen, de inhoud van de programma's voor geautomatiseerde stemming vast te stellen; dat ze voorts ten overvloede stelt dat die specialisten een geheimhoudingsplicht hebben en strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens vervalsing van geheugendragers en magneetkaarten of bedrieglijke verandering van de stem- en optelsystemen (art. 23 en 24 van de voormelde wet van 11 april 1994); dat ze aanvoert dat de maatregelen die vervat zijn in de wet van 11 april 1994, zoals die zijn georganiseerd, aldus in een objectieve en redelijke verhouding staan tot het beoogde doel;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord opmerkt dat, aangezien de verwerende partij stelt dat degenen die toegang hebben tot de stukken het geheim van de stemming in gevaar kunnen brengen, de specialisten die toegang tot die stukken hebben bijgevolg al artikel 62 van de Grondwet schenden; dat hij kritiek levert op de technische nota, de onbekende oorsprong ervan, het gebrek aan relevantie ervan en het gebrek aan verwijzingen erin; dat verzoeker voorts opmerkt dat bij de wet aan specialisten weliswaar de bevoegdheid kan worden verleend om een systeem voor geautomatiseerd stemmen uit te werken en te erkennen, maar dat dit nog niet betekent dat de bevolking niet het recht heeft om te weten hoe het werk is verricht en voorts opmerkt dat geen enkele wet het recht op inzage, dat een elementair en algemeen erkend recht is in het hele democratische kiessysteem, aan de burger onttrekt; dat hij daarbij aansluitend van oordeel is dat, aangezien het stembriefje nu op een andere manier wordt gemaakt en ingediend en die taken door programmeerbare machines worden overgenomen, de burger inzage in de programmatie moet krijgen om eenzelfde graad van transparantie te behouden als die welke bij handmatig stemmen bestaat;

Overwegende dat de weigering om toegang te verlenen tot de gevraagde documenten in de bestreden handeling gemotiveerd wordt op basis van artikel 6, § 1, 2°, 4° en 7°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, artikel 62, derde lid, van de Grondwet, de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming en de onmogelijkheid om de broncodes en de veiligheidsmaatregelen van elkaar te onderscheiden;

Overwegende dat artikel 32 van de Grondwet als volgt luidt:

" Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134";

dat de stemming krachtens artikel 62, derde lid, van de Grondwet "verplicht en geheim" is;

Overwegende dat artikel 6, § 1, 2°, 4° en 7°, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, waarnaar in de bestreden handeling wordt verwezen, als volgt luidt:

" § 1. Een federale of niet-federale administratieve overheid wijst de vraag om inzage, uitleg of mededeling in afschrift van een bestuursdocument af, wanneer zij heeft vastgesteld dat het belang van de openbaarheid niet opweegt tegen de bescherming van een van de volgende bepalingen:

(...)

2° de fundamentele rechten en vrijheden van de bestuurden;

(...)

4° de openbare orde, de veiligheid of de verdediging van het land;

7° het uit de aard van de zaak vertrouwelijk karakter van de ondernemings- en fabricagegegevens die aan de overheid zijn meegedeeld;

(...)"

Overwegende dat artikel 2, § 2, eerste lid, van de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming bepaalt: "De systemen voor het geautomatiseerde stemmen en de elektronische systemen voor het optellen van de stemmen kunnen alleen worden gebruikt als zij conform de modellen zijn die zijn goedgekeurd overeenkomstig de door de Koning vastgestelde algemene goedkeuringsvoorwaarden, die in elk geval de betrouwbaarheid en de veiligheid van de systemen, alsmede het geheim van de stemming garanderen"; dat in het tweede lid staat dat "de Minister van Binnenlandse Zaken (...) die overeenstemming vast(stelt)"; dat artikel 3, § 4, van die wet het volgende bepaalt:

" De verkiezingsprogrammatuur, de veiligheidscodes, de individuele magneetkaarten en de geheugendragers worden bij elke verkiezing verstrekt door de Minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken of zijn gemachtigde. De magneetkaarten en de geheugendragers worden binnen een maand na de datum van de verkiezing tijdens welke ze werden gebruikt, aan deze Minister of zijn gemachtigde terugbezorgd. Deze kaarten en dragers worden met vermelding van hun oorsprong in de lokalen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken bewaard, zolang de verkiezing niet definitief geldig of ongeldig is verklaard";

dat artikel 16 bepaalt: "Het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkt de verkiezingsprogrammatuur uit die is bestemd voor de kantonhoofdbureaus, de gemeentehoofdbureaus en de stembureaus";

Overwegende dat, na de bestreden handeling, bij de wet van 18 december 1998 een artikel 5bis in die wet is ingevoegd dat bepaalt dat de parlementen deskundigen kunnen aanwijzen die tijdens de verkiezingen toezien op het gebruik en de goede werking van alle geautomatiseerde stem- en stemopnemingsystemen; dat als reden voor die bepaling was opgegeven dat "het ondenkbaar is dat men in een democratisch land (...) geen controle kan uitoefenen op de verkiezingen", wil men zich ervan kunnen vergewissen dat de apparatuur, de programma's en de andere dragers betrouwbaar zijn (Gedr. St., Kamer, Zitting 1997-1998, nr. 1420/1, blz. 5); dat dit artikel 5bis gewijzigd is bij de wet van 12 augustus 2000, waarbij de taak van de deskundigen is uitgebreid tot het toezien op "het gebruik en de goede werking van alle geautomatiseerde stem- en stemopnemingsystemen evenals op de procedures betreffende de aanmaak, de verspreiding en het gebruik van apparatuur, programmatuur en de elektronische informatiedragers"; dat die deskundigen "(...)van het Ministerie van Binnenlandse Zaken het materiaal (ontvangen), alsook alle gegevens, inlichtingen en informatie die nodig zijn voor het uitoefenen van (hun) controle op de geautomatiseerde stem- en stemopnemingsystemen" (artikel 5bis, § 2); dat "zij (...)in het bijzonder de betrouwbaarheid (kunnen) controleren van de software in de stemmachines, alsook nagaan of de uitgebrachte stemmen correct zijn overgeschreven op de magneetkaart, of zij correct zijn overgeschreven door de elektronische stembus alsook zijn getotaliseerd, en of de optische lezing van de uitgebrachte stemmen naar behoren is verlopen"; dat de deskundigen krachtens artikel 5bis, § 4, "(...) tot geheimhouding verplicht (zijn)";

Overwegende dat artikel 6, § 1, van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur geen rechtsgrond kan opleveren voor de bestreden handeling; dat immers uit geen enkel gegeven van het administratief dossier blijkt dat de bescherming van de belangen die in de bestreden handeling worden vermeld, in het gedrang wordt gebracht door de aanvraag van verzoeker; dat uit het

administratief dossier niet blijkt in welk opzicht afbreuk zou worden gedaan aan de fundamentele rechten en vrijheden van de burgers, aan de openbare orde of aan het van nature vertrouwelijke karakter van de bedrijfs- of fabricagegegevens die aan de overheid zijn meegedeeld;

Overwegende dat artikel 6, § 2, van die wet, dat niet in de bestreden handeling wordt vermeld, weliswaar ook de mogelijkheid inhoudt om een verzoek om inzage te weigeren als afbreuk wordt gedaan aan een wettelijke geheimhoudingsplicht, zoals het geheim van de stemming vervat in artikel 62 van de Grondwet, een bepaling die wel wordt aangevoerd in de bestreden handeling; dat in dat verband uit de artikelen 32 juncto 62 van de Grondwet blijkt dat de inzage van een bestuursdocument, een begrip dat ook de programma's voor het geautomatiseerd stemmen omvat, kan worden geweigerd wanneer die inzage het geheim van de stemming in gevaar brengt, namelijk als de kans bestaat dat kan worden ontdekt hoe iemand heeft gestemd; dat artikel 62 evenwel niet bepaalt dat alle kiesverrichtingen geheim moeten zijn; dat verzoeker in het onderhavige geval alleen vraagt of hij kennis mag nemen van de algemene werking van het elektronische systeem om zich ervan te vergewissen dat er geen gevaar voor fraude of geknoei in de verkiezingsuitslag is; dat artikel 62 van de Grondwet dus evenmin een rechtsgrond voor de bestreden handeling kan opleveren; dat de beperking van de bekendmaking van de bestuursdocumenten immers alleen denkbaar is in restrictieve zin en alleen als er een voldoende concreet gevaar bestaat dat het geheim van de stemming wordt geschonden, wat in dezen helemaal niet bewezen is;

Overwegende dat de wet van 11 april 1994 tot organisatie van de geautomatiseerde stemming, in het bijzonder de bepalingen die de verwerende partij in haar memorie van antwoord heeft aangevoerd, bovendien in geen enkel opzicht de strekking beperkt van de wet van dezelfde dag betreffende de openbaarheid van bestuur, zodat ze niet als rechtsgrond kan dienen voor de bestreden handeling; dat de taak die aan de deskundigen wordt toevertrouwd in artikel 5bis van die wet dat van latere datum is dan de bestreden handeling, bovendien niet bepaalt dat de burger niet langer de mogelijkheid heeft om zich persoonlijk ervan te vergewissen dat de geautomatiseerde stem- en stemopnemingsystemen betrouwbaar zijn; dat het college van deskundigen in dat verband, zowel in zijn verslag over de verkiezing van 13 juni 1999 als in dat over de verkiezing van 8 oktober 2000, meer transparantie vraagt voor de kiezer, in het bijzonder door het verspreiden van de broncode van de systemen voor elektronisch stemmen (Gedr. St., Kamer, B.Z. 1999, 1/2, blz. 55; Gedr. St., Kamer, 50 0923/001, blz. 58 tot 60); dat dit college aldus in zijn "aanbevelingen" van oordeel is dat "het perfect mogelijk is om een veilig en

betrouwbaar systeem te construeren met publieke broncode", waarbij wordt onderstreept dat "het grootste deel van de veiligheid van het elektronisch stemmen niet uit de systemen op zich (komt) maar uit de procedures er rond"; dat het college verklaart ervan "overtuigd (te zijn) dat het slechts gedeeltelijk vrijgeven van de broncode (d.w.z. de broncode met uitzondering van de beveiligingsalgoritmen) niet optimaal is, en mogelijk het wantrouwen t.o.v. het elektronisch stemmen vergroot"; dat het "er dan ook voor (pleit) dat de broncode van de elektronische stelsystemen onverwijld en integraal wordt vrijgegeven na de validatie van de verkiezingen van 8 oktober 2000"; dat het college evenwel toegeeft "dat, in dit geval, nog vóór de volgende verkiezingen, de beveiligingsalgoritmen van de huidige elektronische stelsystemen moeten worden aangepast, rekening houdend met de nieuwe situatie van publieke broncode" (blz. 60 van het verslag betreffende de verkiezingen van 8 oktober 2000); dat het college eerder in zijn verslag "begreep dat een herwerking op korte termijn niet meer mogelijk was en (...) de vrijgave, zonder de beveiligingscode, aanvaardbaar (achtte), maar (...) op langere termijn toch (aandrong) op een integrale vrijgave" (blz. 12);

Overwegende dat de bewering van de verwerende partij dat de broncodes en de veiligheidsmaatregelen (de algoritmen) onmogelijk uit elkaar gehaald kunnen worden omdat ze met elkaar verweven zijn, gesteld dat die bewering bewezen zou zijn, niet relevant is, aangezien de verplichting tot openbaarmaking die de verwerende partij moet nakomen, betrekking heeft op de hele programmatuur en dus zowel op de broncodes als op de veiligheidsmaatregelen; dat de burger immers altijd terecht zou kunnen vrezen dat in het gedeelte van de programmatuur waartoe hij om veiligheidsredenen geen toegang heeft, in werkelijkheid mechanismen verborgen zitten die de verkiezingsuitslag kunnen vervalsen;

Overwegende dat bovendien moeilijk te begrijpen is hoe verzoeker - of een andere burger - de betrouwbaarheid van het systeem geweld zou kunnen aandoen, terwijl hij slechts over een kopie van de programmatuur zou kunnen beschikken en terwijl de stemverrichtingen in een gesloten circuit plaatsvinden, namelijk zonder dat de gegevens via een netwerk passeren dat voor andere personen toegankelijk is en dus in principe zonder dat er enige mogelijkheid tot computerkraak bestaat; dat de kiezer in een stembureau met geautomatiseerde stemming slechts over een magneetkaart beschikt die hem wordt overhandigd door de voorzitter van het stembureau die de magneetkaart vooraf gebruiksklaar heeft gemaakt en dat de kiezer slechts toegang heeft tot de kaartlezer, de leespen en het scherm;

Overwegende dat het middel, voorzover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 32 van de Grondwet, de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, bijgevolg gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 18 december 1997 die op 24 december 1997 ter kennis is gebracht en waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken Nabil ANTOUN uitdrukkelijk de toegang tot de bestuursdocumenten betreffende de geautomatiseerde stemming weigert.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 7.000 frank, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op éénentwintig mei tweeduizend en één door:

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	LEROY,	kamervoorzitter,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.